

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ

[Ένα ενδιαφέρον άρθρο του Άντρέ Μωζέ για τον διάσημο αυτόν γόητα της όθνης.]

ΠΟΛΛΟΙ άνθρωποι έχουν παρεξηγήσει τους ήθοποιους του κινηματογράφου. Τους νομίζουν δημιουργήματα των σκηνοθετών τους και πραγματικές σκιές. Είς την ιδιωτική ζωή τους υποθέτουν ότι δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον κι ότι είναι κοινοί και δίχως σημασία, όπως ακριβώς ένας συμπολίτης των. Πόσο έχουν άδικο! Οί «άστερες» της όθνης έχουν μια δική τους ζωή και μια δική τους νοοτροπία. Ποτέ δεν σκέπτονται σαν άνθρωποι. Είναι ξεχωριστά πλάσματα, υστερικά και... επικίνδυνα! Τα αισθήματά τους δεν είναι καθόλου τρυφερά. Αγαπούν με το δικό τους τρόπο, υποφέρουν... όπως αυτά νομίζουν καλύτερα και ποτέ δεν χάνουν την ώρα τους με δάκρυα. Οί καλλιτέχνες του Χόλλυγουντ κλαίει μόνο στον κινηματογράφο! Κι' αυτά τα δάκρυα φυσικά είναι σταγόνες... θαζελίνης!

Τι απογοητεύσεις! Θα πήτε. Κι' όμως όλοι αυτοί οί άνθρωποι, οί τόσο κακομαθημένοι και οί τόσο έγωιστάι έχουν απόλυτο δικηο.

— Αν στενοχωριόμουν κι' έπαιρνα «τοίς μετρητοίς» όλες τις θλίψεις μου, μου έξομολογήθηκε μια μέρα ο Γκάρυ Κούπερ, έπρεπε να έχω κατακτήσει νευρασθενικός ή να θρίσκωμαι κλεισμένος σε κανένα φρενοκομείο. 'Απ' όλα τα μέρη του κόσμου λαμβάνω ένα σωρό γράμματα που το περιεχόμενό τους είναι τόσο τραγικό, ώστε μπορεί να σηκωθούν ή τρίχες εκείνου που τα διαβάζει. "Ένα πλήθος θαυμαστριών και φίλων μου, μου αναφέρουν δραματικά επεισόδια της ζωής των και μου ζητούν τη γνώμη μου. Κι' εγώ για να μη χαλάω την καρδιά τους και την καρδιά μου, φυσικά, τους άπαντώ με μια στερεότυπη λέξη: «Υπομονή!» "Όλα περνούν όλα τακτοποιούνται σ' αυτόν τον κόσμο. Δεν πρέπει λοιπόν κανείς να στενοχωριέται για τίποτε. Το κέφι είναι ο καλύτερος συντελεστής της εδτυχίας μας. "Ένας ευθυμικός άνθρωπος κερδίζει πάντα όλων την συμπάθεια. Γι' αυτό ποτέ δεν κλαίω στη ζωή μου!

Κι' αλήθεια ο Γκάρυ Κούπερ δεν δίνει ούτε ένα σέντ για όλες τις στενοχώριες του κόσμου.

Η «βεντέτες» πάλι της όθνης δεν κλαίει, γιατί τις έμποδίζουν ένα σωρό λόγοι: Πρώτον γιατί θα χαλάσουν την λαμπρότητα του θλέμματός των. Δεύτερο γιατί θα χαλάσουν το σσφο μακιγιάζ τους. Και τρίτο γιατί θα ξεκολλήσουν τις ψεύτικες θλεφαρίδες των! Ξέρετε δε τι τραγικό δυστύχημα είναι αυτό για μια γυναίκα; Προτιμά καλύτερον να πεθάνη παρά να προδώση όλες τις ψεύτικες θμορφίες της.

Μά εκείνος που έχει σημειώσει... ρεκδρ σκληρότητας είναι ο Κλάρκ Γκέιμπλ. Είναι ο «άνθρωπος με την πέτρινη καρδιά!» Οί έχθροί του στην φιλομούπολι τον κατηγορούν και διηγούνται, ένα σωρό συνταραχτικά επεισόδια της ζωής του.

— Αύτός ο άνθρωπος, λένε, δεν είναι γόης, αλλά χασάπης! Του άρέσουν περισσότερο τα αίματα από τα φιλήματα. Η γυναίκα που θα μπλέξη στα δίχτυα του φεύγει πάντα από κοντά του τραυματισμένη! Μοιάζει σαν ένα καλό κυνηγό, ο όποιος σκοτώνει με μια τουφεκιά το θήραμά του.

Κι' αλήθεια, αν πιστέψη κανείς όλες τις Ιστορίες που κυκλοφορούν από στόμα σε στόμα, για τον Κλάρκ Γκέιμπλ, θα δεχθί κι' αυτός ότι δικαίως χαρακτηρίζουν «χασάπη», αυτόν

τον πασίγνωστο γόητα της όθνης.

Μά τί λένε για τον περίφημο αυτόν ήθοποιό; "Α, ένα σωρό συνταραχτικά πράγματα. Όριστε μερικά από τα πιο τελευταία! "Ο Κλάρκ Γκέιμπλ για τον έρωτα, παραδείγματος χάριν, έχει τη χειρότερη γνώμη. Πιστεύει ότι είναι ένα αίσθημα θιαίο τρομαχτικό, που αναστατώνει την καρδιά και κάνει και τον αγαθότερο άνθρωπο... θηρίο. "Ο έρωας είναι θάνατος! Πιστεύει κι' αυτός, όπως ο ειδυλλιακός ποιητής Έρρίκος Χάινε ότι «όσοι αγαπούν πεθαίνουν»!

Και πράγματι, τα πιο ενδιαφέροντα ειδύλλια αυτού του ήθοποιού είχαν πάντα ένα σκληρό και άγριο τέλος.

Το 1930 και ακριβώς τον Φεβρουάριο αυτού του χρόνου, ο Κλάρκ Γκέιμπλ διήρχετο μια τρομαχτική ψυχική κρίση. "Όλοι τον είχαν εγκαταλείψει. Οί φίλοι του και οί γνωστοί του. Κι' αυτοί ακόμη οί υπηρέτες του τον κυτούσαν με φόβου μόλις τον αντίκρυζαν. Η αίτία ήταν μια συνταραχτική είδησι που είχε κυκλοφορήσει στο Χόλλυγουντ. Ο Κλάρκ Γκέιμπλ ήταν έπιληπτικός!

Η παλιά φίλη του, η χαριτωμένη και τετράξανθη Κέυ Φρήμαν, το είχε αναφέρει αυτό σε μια συνέντευξι που είχε δώσει στους ανταποκριτάς του ξένου τύπου. Καταλαθαίνετε τώρα τί θόρυβο έπροκάλεσε αυτή η είδησι. "Όλοι είχαν αρχίσει ν' άνησυχούν γι' αυτόν τον δυστυχημένο «άστερα» και να φοβώνται να τον πλησιάσουν. Παίζετε με τους τρελλούς; "Ο Κλάρκ Γκέιμπλ εκεί που τους μιλούσε, θα μπορούσε να ξαπλώση καταγής, να σπαράξη και να θγαζή άφρους από το στόμα του! "Ο Κλάρκ Γκέιμπλ λοιπόν ήταν το θέμα της ημέρας και το όνομά του κυκλοφορούσε σ' όλα τα στόματα.

Παραδόξως όμως όταν ο Κλάρκ Γκέιμπλ πληροφορήθηκε αυτές τις δηλώσεις της Κέυ Φρήμαν δεν έδειξε καμμία έκπληξι:

— "Όστε είμαι έπιληπτικός; ρώτησε μ' ένα πικρό χαμόγελο τους φίλους του. "Ομολογώ ότι ως τώρα αυτό το πράγμα δεν το ήξερα. Άφου το θεθαίώνει όμως η Κέυ έτσι ασφαλώς θα είναι...

Και έπαψε να συζητάη πειά γι' αυτήν την υπόθεσι. Κατά θάθος όμως αυτές η δηλώσεις της φίλης του τον είχαν πειράξει. Κατάλαθε ότι αυτή η θεότρελλη Άμερικανίδα θέλοντας να του κάνη ρεκλάμα, είχε άραδιάσει στους δημοσιογράφους ένα σωρό ψέματα χωρίς να πάρη ούτε την άδειά του. Άφου θασανίσθηκε λοιπόν παραπολύ από αυτήν την Ιστορία, έχασε τέλος την υπομονή του κι' άπεφάσισε να έκδικηθί.

"Ένα θράδου πήγε στο σπίτι της Κέυ Φρήμαν με μια κουρασμένη έκφρασι στο πρόσωπο:

— Δεν είμαι καθόλου καλά, της δήλωσε. Κάτι γυρίζει μέσα στο μυαλό μου και με κάνει να υποφέρω.

— Να καλέσουμε ένα γιατρό, τ' άπάντησε άνήσυχη η Φρήμαν.

Μά ο Κλάρκ Γκέιμπλ δίχως να πή λέξι, κλειδώσε την πόρτα του διαμερίσματος, έβαλε το κλειδί στην τσέπη του και ύστερα δήλωσε στη Κέυ Φρήμαν μ' ένα ύφος παράφρονος:

— "Εμείς οί δυο έχουμε κάτι να πούμε!

Και γέλασε άπαίσια. "Επειτα πλησίασε την Κέυ, την πήρε στην άγκαλιά του κι' άρχισε να την θασανίζη και να της λήη. (Συνέχεια στη σελίδα 44)

"Ο Κλάρκ Γκέιμπλ

ΟΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 29)

τόσο ασυνάρτητα και έγκληματικά λόγια, ώστε η Κέυ άρχισε να καλή σε βοήθεια νομίζοντας ότι θα την σκοτώσει.

Και για να συμπληρωθή αυτή η τραγική σκηνή ο Κλάρκ Γκέιμπλ άρχισε να θυαζή άφρους απο το στόμα του, να τρέμη και να έχη παραμορφωθή άπαισια. Τόσος δέ ήταν ο τρόμος της άτυχης ηεϋ, ώστε τρελλαθηκε και για να γλυτώσει από τα έγκληματικά χέρια του φίλου της, μη ξέροντας τί κάνει, άνοιξε το παράθυρο και πήδησε στο κενό. Έγινε φυσικά, χιλια κομμάτια!

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ στην άστυνομία δέν έδειξε καμμία λύπη για τον θάνατό της.

—Ήταν μια ύστερική, δήλωσε. Πήδησε από το παράθυρο σε μια νευρική κρίση της.

Κ' οι άστυνομικοί που δέν ήθελαν να δυσμεσησουν αυτόν τον διάσημο «άστερα» πίστεψαν τα λόγια του και τον άφησαν ελεύθερο!

Μιά άλλη φορά πάλι, στις άρχές του Ιανουαρίου του 1933, ο Κλάρκ Γκέιμπλ περνούσε τις «διακοπές» του στην ώμορφη άμμουδιά της Φλωρίδος. Έκει έκανε τη γνωριμία μιας θαύ-πλουτης και νεαρής Άγγλίδος, της Ζόζεφιν Γκρέϋς. Πέρασαν μαζί λίγες ευτυχισμένες μέρες, μά ο Κλάρκ Γκέιμπλ γρήγορα θαρήθηκε τη φίλη του.

—Πρέπει να χωρίσουμε! της δήλωσε. Άρχισες να με κουράζεις!....

Μάτια εκείνη του έξηγήσε ότι τον άγαπούσε παράφουρα, ότι δέν μπορούσε να ζήση μακριά του, ότι θα πέθαινε!

—Άνοησίες! Έκανε ο Κλάρκ Γκέιμπλ. Έσεις ή γυναίκες ξέρετε πάντα να λένε τόσα ψέματα, ώστε ξεγελάτε κι αυτόν τον έαυτό σας.

Μά ή μίς Γκρέϋς δέν άστειευόταν. Και στην άπελπισία της αυτοκτόνησε πέφτοντας με τ' αυτοκίνητό της σε μια χαράδρα της έξοχης της Φλωρίδος.

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ, όταν έμαθε το θάνατό της χαμογέλασε με σκληρότητα και είπε στους δημοσιογράφους που είχαν σπεύσει να τον ρωτήσουν μήπως αυτό το τραγικό δυστύχημα ήταν μια δραματική αυτοκτονία:

—Η Ζόζεφιν Γκρέϋς ήταν τόσο έγωίστρια και τόσο ώμορφη, ώστε ποτέ δέν θα θυσιάζοταν για έναν άνδρα!

Άπό αυτά λοιπόν που σας άναφέραμε, μπορείτε να καταλάβετε πόσο δίκιο έχουν να θεωρούν τον Κλάρκ Γκέιμπλ «χασάπη» κι έγκληματικό γόητα!

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΤΟ ΚΟΚΤΑΙΗΛ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 39)

Ο Κλάρκ προσάθησε να σηκωθή, μά δέν τα κατάφερε. Τα πόδια του άρχισαν να παγώνουν και αυτή ή παγωνιά δέν άργησε να φθάση ως την καρδιά του. Ο θάνατός του ήταν άνώδυνος και γρήγορος.

Ο Λήφον τότε τον έθαλε στ' αυτοκίνητό του, τον μετέφερε σε μια γέφυρα του Τάμεσι και τον έγκατέλειψε.

Και το έγκλημά του δέν θα φανεωνόταν άν ή ίδια ή Λέλι Γκρήφορντ δέν εξέφραζε τις ύπόνοιές της και δέν κατηγορούσε τον Λήφον ως δολοφόνο του Κλάρκ.

Έτσι ο Λήφον συνελήφθη και εκάθησε στο σκαμνί του κατηγορουμένου. Μετανοημένος πειά για ό,τι έκανε τα ώμολόγησε όλα στους δικαστάς. Ώστόσο έσωθη από την κρεμάλα. Τον έσωσε ο ψυχίατρος που έδήλωσε πως ο κατηγορούμενος είνε τρελλός. Κι αλήθεια ήταν τρελλός πειά, τρελλός για πάντα ο δυστυχισμένος χημικός, ο δολοφόνος του φίλου του, του μόνου φίλου που είχε στον κόσμο!...

ΝΤΙΚ ΧΟΥΑΪΤ.

Ο ΑΔΕΞΙΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 17)

—Έ, λοιπόν, να σου πω έγώ! εξακολούθησε ή Μαντώ. Αυτό το πανταντίφ άξιζε ένα εκατομμύριο κι αυτό το δαχτυλίδι διακόσιες χιλιάδες φράγκα, όταν ή πέτρες του ήταν άληθινές. Αύτες όμως έδω που βλέπεις είνε άπομιμήσεις και δέν άξίζουν φυσικά τίποτε!... Ο πατέρας μου δουλεύει μ' ανθρώπους που ήταν άλλοτε πλούσιοι και που θέλουν να φαίνονται πως είνε άκόμη πλούσιοι, ένω δέν είνε... Τί κάνουν λοιπόν; Άντικαθιστούν τις πολυτίμες πέτρες των κοσμημάτων τους που τις έπούλησαν για να καλύψουν τα χρέη τους και για να ζήσουν, με ψεύτικες. Αυτή τη δουλειά κάνει ο πατέρας μου. Θα ήταν δέ σωστή τρέλλα ν' αφήση κανείς σ' εκείνο εκεί το ντουλάπι τέτοια πριγκηπικά κοσμήματα, για να πέσουν στα χέρια ενός άνόητου λωποδύτου

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 28)

τών Ζουλου. Ο πριγκηψ Εϋγένιος τότε έζητησε να λάση κι αυτός μέρος στην έστρατεια. Ο σκοπός του ήταν να πολεμήση εκεί κάτω ήρωικά για να δείξη στους άλλους, ότι ήταν ένας άντάξιος πριγκηπός τους και ν' άποκτηση έτσι μεγάλη δημοτικότητα. Μά οέν στάθηκε τυχερός. Έπεσε σε μια ένέδρα και σκοτώθηκε με τον πιό άγριο τρόπο από τους Ζουλου. Κι αυτό συνέβη την 1η Ιουλίου 1879 ήμέρα Κυριακή...

Η Εϋγενία έτσάκισε τότε από αυτό το σκληρό χτύπημα της μοίρας. Έκανε ένα δραματικό προσκύνημα στην Άφρική, εκεί άκριβώς που σκοτώθηκε ο γυιός της κι έπειτα από μερικά χρόνια ξαναγύρισε στο Παρίσι και εκάθησε στο ξενοδοχείο «Μοντινετάλ», απέναντι από τον Κεραμεικό, όπου ήταν άλλοτε τόσο ευτυχισμένη.

Έκει, σ' αυτό το ξενοδοχείο, έγινε δεκτός από την αυτοκράτειρα πολλές φορές. Η ώμορφη Ισπανίδα διατηρούσε όλη την κομψότητα, τη χάρι και την ευγένεια της ζωής της. Η ψυχική δύναμής της ήταν άφάνταστη.

—Τρία πράγματα μου έφερναν πάντα γρουσουζιά, μου είπε, μια ήμέρα. Το μαύρο πέπλο της Μαρίας Άντουανέτας, οι οπασμένοι καθρέφτες και ή Κυριακή!...

Κι έπρόσθεσε:

—Σημειώστε ότι είμαι μια Γκουζμάν κι ότι κατάγομαι από τον Άγιο Κυριακό του Γκουζμάν...

Την ξαναείδα στη Μπολόνια, τον Ιούλιο του 1914. Ώστερ' από λίγο ξέσπασε ο πόλεμος κ' ή αυτοκράτειρα Εϋγενία ξόδεψε πολλά εκατομμύρια σε δωρεές στα νοσοκομεία. Ένα από αυτά τις στοίχιζε 60 χιλιάδες φράγκα το μήνα.

Έπίσης την ξαναείδα, ύστερ' από τον πόλεμο, το 1919. Ήταν 93 χρόνων και περπατούσε στηριζόμενη σε δυο μπαστούνια. Κι ωστόσο σηκωνόταν πάντα όρθια, όταν έμπαινε στο σαλόνι της μια κυρία! Η «Βασίλισσα της κομψότητας» που είχε λανσάρει το κρινολίνο, μιλούσε μ' ένα χαμόγελο για τη γυναικεία μόδα της εποχής κι έμενε κατάπληκτη από τα κοντά φουστάνια και τα πανάκριβα φορέματα.

Ώστερ' από ένα χρόνο σε ήλικία 94! χρόνων έκανε μια έγχειρση στα μάτια της, γιατί υπέφερε από καταρράκτη κι έπειτα έφυγε για ένα ταξίδι στην Ισπανία. Έκει θέλησε να φάη ένα έθνικό φαγητό, δυσκολοχώνευτο, για το στομάχι της. Αυτό ίσως υπήρξε ή αίτια του θανάτου της. Κι έτσι, ή αυτοκράτειρα Εϋγενία άπέθανε στις 11 Ιουλίου 1920, ήμέρα Κυριακή!...

Η «Βασίλισσα της κομψότητας» είχε λοιπόν δίκιο να είνε προληπτική και να φοβάται την Κυριακή;

Πρεσβευτής Ε. ΝΕΡΙ

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΕΣ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΪΣΜΑΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 37)

πρέπει, κάνουν αερόλουτρα και γυμναστική και την νύκτα κοιμούνται σ' ευρύχωρους θαλάμους έντελώς γυμνές.

Το μοναδικό σκέπασμά των είνε ένα λεπτό μεταξωτό σεντόνι. Έτσι οι πόροι του σώματός των δέν φράζονται και δέν δυσκολεύεται ή άδηλος άναπνοή, ή όποια έμποδίζεται από τα σκεπάσματα τα όποια χρησιμοποιούν ή περισσότερες γυναίκες.

Η εκατόν μαθήτριες της «Σχολής Σωματικής και Ψυχικής Όμορφιάς» γρήγορα θα καταπλήξουν τις γυναικείες του Βερολίνου με την έξυπνάδα τους και την γοητευτική ώμορφιά τους.

Άς ελπίσουμε ότι όλες ή άναγνώστριές μου θα άκούσουν αυτές τις συμβουλές μου και θα παύσουν να δολοφονούν την ώμορφιά των με τις καταχρήσεις, το μακιγιάζ και τις περιποιήσεις των υπόπτων ινστιτούτων καλλονής. Η γυναικεία ώμορφιά είνε το πολυτιμότερο άγαθό σ' αυτόν τον κόσμο. Δέν πρέπει λοιπόν να το αφήνουν να καταστρέφεται με μια μοιραία άδιαφορία, άρκούμενες εις μίαν προσωρινήν όσο και επικίνδυνον μοντέρναν γοητεία.

ΕΡΙΧ ΜΠΡΑΪΣΜΑΝ

σάν κι έσένα... Και τώρα, θέλεις να σου δώσω μια καλή συμβουλή; Παράτησε αυτό το έπάγγελμα του λωποδύτη, γιατί δέν σου ταιριάζει και γιατί δέν έχεις καμμία κλίση γι' αυτό. Δόσε μου τον λόγο σου ότι θ' άκούσης τη συμβουλή μου και σου υπόσχομαι να πω στον πατέρα μου να σου βρή μια σοβαρή δουλειά, κατάλληλη για ένα έξυπνο παιδί σαν κι έσένα...

Έπειτα, κοκκινίζοντας, πήγε κοντά του και στήριξε τα χέρια της στους ώμους του.

—Λοιπόν, σύμφωνοι; του είπε και τον κύτταξε βαθεία στα μάτια. Συλλογίσου ότι σε συγχωρώ, ότι δέν μου είσαι διόλου άντιπαθητικός...

Κ' ή Μαντώ, σκύβοντας άπότομα, τον φίλησε στο στόμα.

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ